Spis 9 Afs 108/2007 byl spojen se spisem číslo 9 Afs 21/2007 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

č. j. 9 Afs 21/2007 - 80

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **V~~lastimila~~ B~~avlnky~~,** ~~bytem v Olomoučanech 208,~~ zastoupeného Mgr. Jaroslavem Marténkem, advokátem se sídlem v Brně, Slovákova 11, za účasti **Finančního ředitelství v Brně,** se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasačních stížnostech podaných proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 48/2005 - 45, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 50/2005 – 46, ~~25. 10. 2006, č.j. 30 Ca 49/2005 - 56~~ a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2006, č. j. 30 Ca 49/2005 – 56, ~~4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 50/2005 - 46~~

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včasnými kasačními stížnostmi domáhal zrušení shora uvedených pravomocných rozsudků Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterými byly zamítnuty jeho žaloby proti níže specifikovaným rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně (dále jen „správní orgán“). Rozhodnutími správního orgánu ze dne 28. 12. 2004, č. j. 58/04/03/FŘ 110-0107, ve znění opraného rozhodnutí ze dne 6. 1. 2005, č. j. 26/05/FŘ

110-0107, a č. j. 5817/03/FŘ 110-0107, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 1. 2005, č. j. 27/05/FŘ 110-0107, byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob, vydaným~~ch~~ Finančním úřadem v Blansku (dále jen „správce daně“), za zdaňovací období let 1996 a 1997. Dodatečnými platebními výměry byla na základě výsledků provedené daňové kontroly dodatečně vyměřena dle ustanovení § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1996 ve výši 485 975 Kč a daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 ve výši 227 695 Kč. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 28. 12. 2004, č. j. 5818/034/FŘ110-0107, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 1. 2005, č. j. 28/05/FŘ 110-0107, byl na základě odvolání stěžovatele změněn dodatečný platební výměr ze dne 13. 5. 2003, č. j. 44231/03/283912/3222, na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 ve výši 120 268 Kč tak, že se stěžovateli za výše uvedené období dodatečně vyměřuje daň z příjmů fyzických osob ve výši 101 068 Kč.

Krajský soud shledal žaloby nedůvodné, když dospěl k závěru, že k stěžovatelem namítaným vadám v řízení před správními orgány nedošlo. Konstatoval, že tvrzení stěžovatele o společně vedeném řízení s jiným daňovým subjektem je neopodstatněné, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že daňová kontrola provedená u stěžovatele proběhla v souladu se zákonem. Dále uvedl, že se správní orgány v průběhu řízení nedopustily nesprávného hodnocení důkazů. Zdůraznil, že závěr správního orgánu o neprokázání uskutečnění stěžovatelem deklarovaných výdajů je v souladu s § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, neboť to byl stěžovatel, kdo neunesl důkazní břemeno ohledně jím deklarovaných výdajů~~,~~ vynaložených na dosažení, zajištění a udržení jeho zdanitelných příjmů, když žádný ze stěžovatelem předložených důkazů faktické vynaložení posuzovaných výdajů věrohodně nepotvrdil.

Stěžovatel v kasačních stížnostech namítá nezákonnost výše uvedených rozsudků Krajského soudu v Brně~~,~~ spočívající ve skutečnosti, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se všemi důkazy, které stěžovatel v řízení uplatňoval zejména pod bodem 1. a 2. žalob, resp. vyjádřil se pouze k jejich nepatrné části a tím jsou napadené rozsudky nesrozumitelné a v tomto důsledku nepřezkoumatelné. Dle stěžovatele se soud dostatečně nevypořádal ani s otázkou zmatečnosti předchozího správního řízení, které bylo vedeno současně jak se stěžovatelem, tak se třetí osobou. Soud zjevně provedl a vypořádal se pouze s těmi důkazy, které chronologicky souvisí se shora uvedenými příslušnými dodatečnými platebními výměry, vydanými na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1996, 1997 a 1998 a s nimi souvisejícími napadenými rozhodnutími správního orgánu. Krajský soud opomněl, že po jednom správním řízení bylo vydáno několik platebních výměrů, což je zřejmé jak z protokolu o zahájení daňové kontroly, tak i ze závěrečné zprávy o daňové kontrole, která obsahuje shrnutí výsledků celého řízení jako celku, na základě kterého pak byly vydány platební výměry k jednotlivým zdaňovacím obdobím, jakož i jednotlivým druhům daňových povinností. Závěr soudu, že pochybení správních orgánů dopadá na jiná správní rozhodnutí a je pro posouzení věci irelevantní, je nesprávný, neboť vychází z neúplně zjištěného skutkového stavu věci a napadené rozsudky tak nemohou obstát ani z hlediska správného právního posouzení věci. Stěžovatel v závěru kasačních stížností zejména zdůraznil, že významná část žalobních námitek směřovala právě do nezákonnosti předchozího správního řízení, kterou soud posoudil nesprávně. S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel napadené rozsudky zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádřeních ke kasačním stížnostem uvedl, že námitky stěžovatele o společně vedeném řízení se třetí osobou nemají oporu ve spisovém materiálu, když jak z průběhu daňové kontroly, tak z jednotlivých výzev adresovaných stěžovateli, jakož i z průběhu dokazování, je zjevné, že jako s daňovým subjektem bylo jednáno pouze se stěžovatelem, případně s jeho zástupcem. Skutečnost, že se krajský soud nevyjádřil ke všem jednotlivým písemnostem, na které stěžovatel odkazoval, nemá za následek nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán odmítl také tvrzení, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s namítanou zmatečností řízení, když konstatoval, že okolnost, že na výzvu správce daně ze dne 17. 8. 2000 reagoval zástupce stěžovatele označením věci jakoby šlo o řízení A.~~leše~~ Š.~~evčíka~~ (tedy třetí osoby, druhého účastníka sdružení, ve kterém stěžovatel podnikal - sdružení C.~~ARLO~~ R.~~ájec~~- J.~~estřebí~~, B.~~avlnka~~-Š.~~evčí~~k, dále jen „C.~~ARLO~~“), nelze přičítat správci daně a ostatně ani sama o sobě neprokazuje, že by šlo o společně vedené řízení. Dále pak správní orgán konstatoval, že krajský soud uvedl, z jakého důvodu nemohlo jít o namítanou zmatečnost řízení, když např. z podání ze dne 24. 5. 200~~2~~1 je zřejmé, že na požadavek správce daně (konkretizován ve výzvě ze dne 17. 8. 2000 pod bodem 1.,2.), aby stěžovatel prokázal, kde nakoupil druhotné suroviny, deklarované na fakturách vystavených společnostmi R.~~AB~~ D.~~ekor~~ s.r.o. a R.~~ESO~~, spol. s r.o. v likvidaci, jakým způsobem byly dovezeny a s kým konkrétně v uvedených společnostech jednal, adekvátně reagoval zástupce stěžovatele návrhem na výslech jednatelů těchto firem. Závěrem správní orgán uvedl, že ~~se~~ krajský soud se podrobně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, tedy s namítaným nezákonným postupem při daňové kontrole, s namítaným krácením procesních práv stěžovatele, s dotčením procesní možnosti obrany stěžovatele, s porušením zásady mlčenlivosti, s nesprávným hodnocením důkazů, jakož i s námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu. Tvrzení stěžovatele, že se krajský soud vypořádal pouze s těmi důkazy, které chronologicky souvisí s dodatečnými platebními výměry, vydanými na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1996, 1997 a 1998 a s nimi souvisejícími napadenými rozhodnutími správního orgánu, správní orgán odmítl. Dle jeho názoru byla soudem vyloučena pouze výzva správce daně ze dne 28. 8. 2001, č. j. 16638/01/28390/3990, protože se netýká daňových povinností, které byly předmětem daňové kontroly. Zdůraznil, že stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důkaz, který měl být opomenut, a neuvedl ani žádné konkrétní pochybení~~ch~~ správce daně či správního orgánu. Závěrem správní orgán odkázal na vyjádření k jednotlivým žalobám a navrhl zamítnutí kasačních stížností.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2007, č. j. 9 Afs 21/2007 – 76, byla podle § 39 odst. 1 s. ř. s. věc vedená u tohoto soudu pod sp. zn. 9 Afs 21/2007 (kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 48/2005 - 45), spojena ke společnému projednání a rozhodnutí s věcí vedenou pod sp. zn. 9 Afs 97/2007 (kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 50/2005 - 46) a s věcí vedenou pod sp. zn. 9 Afs 108/2007~~,~~ (kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2006, č. j. 30 Ca 49/2005-56) s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 9 Afs 21/2007.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že všechny stížnosti jsou podány včas, jde o rozhodnutí, proti nimž jsou kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel, byť ne výslovně, uplatňuje důvody namítající nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí z důvodu jejich nesrozumitelnosti, dále vady řízení před soudem spočívající v nesprávném provedení navrhovaných důkazů a nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzené důvody kasační stížnosti posuzuje podle jejich obsahu a

nikoliv podle formálního označení. Pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám kasační důvody k jednotlivým zákonným ustanovením nepodřadil. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Po přezkoumání napadených rozsudků Krajského soudu v Brně v rozsahu kasačních stížností a uplatněných důvodů (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Soud se přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadených rozsudků, která podle názoru stěžovatele spočívala v tom, že rozsudky jsou nesrozumitelné, neboť soud pominul stěžovatelem navrhované důkazy a nedostatečně se vypořádal s namítanou zmatečností~~i~~ předchozího správního řízení. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř.~~s~~ s.). Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl~~,~~ nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení~~,~~ a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

Po přezkoumání napadených rozhodnutí Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti předmětných rozhodnutí. Z výroků napadených rozsudků Krajského soudu v Brně lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudky neobsahují výrok, který by byl vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudků je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení~~,~~ a kdo byl rozhodnutím zavázán. Z výroků jednotlivých rozsudků je kromě toho jasně patrno, z jakých důvodů soud žaloby stěžovatele zamítl. Ve všech napadených rozsudcích je podrobně uvedeno, z jakého důvodu je námitka zmatečnosti řízení před správními orgány nedůvodná a na základě jaké úvahy soud dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele o společně vedeném řízení není opodstatněné.

Poté se soud zabýval otázkou, zda krajský soud pochybil, neprovedl-li stěžovatelem navrhované důkazní prostředky a zda skutkový stav, který vzal za podklad svých rozhodnutí, byl v dosavadním řízení dostatečně spolehlivě zjištěn. Na tomto místě je vhodné připomenout, že stěžovatel podnikal s panem A.~~lešem~~ Š.~~evčíkem~~ ve sdružení C.~~ARLO~~ R.~~ájec~~-J.~~estřebí~~,

B.~~avlnka~~-Š.~~evčík~~ v oblasti sběru, výkupu a úpravy odpadů, které vedlo jediné účetnictví, jehož vedením dle smlouvy o sdružení byl pověřen stěžovatel.

Z obsahu soudního spisu soud ověřil, že stěžovatel jako důkazní prostředky prokazující zmatečnost řízení, spočívající v tvrzení, že daňová kontrola nebyla provedena pouze u stěžovatele, ale že jedna a tatáž daňová kontrola byla vedena s oběma účastníky sdružení fyzických osob společně, navrhl jednak výzvu ze dne 28. 8. 2001, č. j. 16638/01/28390/3990, a reakci na výzvu ze dne 19. 3. 2001, které se týkaly daně z převodu nemovitostí a daňových povinností A.~~leše~~ Š.~~evčíka~~, druhého účastníka řízení a jeho manželky, a jednak zprávu o daňové kontrole ze dne 10. 1. 2003, č. j. 26483/00/283930/3990.

Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. má soud bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli; toto právo však soud nezbavuje povinnosti odůvodnit, co ho vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Této povinnosti v projednávané věci krajský soud dostál. V posuzovaném případě odůvodnil, z jakého důvodu považuje navrhované důkazní prostředky za nepodstatné, když uvedl, že ze samotné žaloby vyplývá, že se navrhované dokumenty netýkaly daní, které byly předmětem přezkoumávaného daňového řízení. V této souvislosti soud uvádí, že předmět daňové kontroly provedené u stěžovatele byl vymezen protokolem ze dne 30. 3. 2000, č. j. 26480/00/283930/3990, a to na daň z příjmů za zdaňovací období let 1996, 1997 a 1998, daň z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 1997 až IV. čtvrtletí 1999 a daň silniční za zdaňovací období let 1996, 1997 a 1998. Z celého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel ani jeho zástupce neměli pochybnosti o tom, s kým je daňová kontrola vedena, k uplatnění stěžovatelových práv navrhovali svědky, v případě, kdy se svědci nedostavili k podání svědecké výpovědi, žádali po správci daně jejich předvedení, zástupce stěžovatele se účastnil svědeckých výpovědí. Skutečnost, že stěžovatel nebyl zkrácen na svých zákonných právech, vyplývá mimo jiné i z níže uvedených okolností. V rámci projednání zprávy o daňové kontrole dne 3. 4. 2002 navrhl zástupce stěžovatele, že se vyjádří písemně, a to v termínu do 15. 4. 2002, přičemž jeho návrh byl také správcem daně plně akceptován. Po vyhodnocení námitek stěžovatele správce daně seznámil zástupce stěžovatele s vypořádáním se s jeho námitkami a se změnami závěrečné zprávy a daňová kontrola byla ukončena dne 18. 3. 2003, a to protokolem o ústním jednání č.j. 21786/03/283931/0436. Správní orgány v posuzovaném případě nepochybily, neboť dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků byly při zjišťování skutkového stavu provedeny stěžovatelem navrhované důkazy, popřípadě bylo odůvodněno, z jakého důvodu nebyly provedeny (navrhovaná dokladová inventarizace pořízeného a prodaného zboží). Vedle účetních dokladů byly stěžovatelem navrženy výslechy svědků, které však tvrzení stěžovatele nepotvrdily, naopak sám stěžovatel jejich výpovědi následně zpochybňoval. V posuzovaném případě je z obsahu správního spisu zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgány obou stupňů ve svém rozhodování vycházely, jak hodnotily jednotlivé důkazní prostředky, jakož i to, že provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, na jehož základě správní orgány rozhodovaly. Důkazní břemeno, které stěžovatele ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků stíhá, nelze přenášet s poukazem na § 31 odst. 8 citovaného zákona na správce daně. Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele s tím, že pokud tak neučinil, vydal své rozhodnutí na základě neúplných skutkových zjištění. S ohledem na výše uvedené považuje soud námitku stěžovatele týkající se neprovedení navrhovaných důkazních prostředků a v tomto důsledku nesprávné zjištění skutkového stavu za nedůvodnou. Vzhledem ke shora uvedenému

předmětu daňové kontroly, který se týkal jednak daně z příjmů fyzických osob, jednak daně z přidané hodnoty a silniční daně za výše specifikovaná zdaňovací období, neobstojí ani stěžovatelova argumentace spočívající na skutečnosti, že po provedené daňové kontrole bylo vystaveno několik platebních výměrů na různé daňové povinnosti. Takový postup je nejen obvyklý, ale vzhledem k zásadě přiměřenosti, podle které správce daně volí v daňovém řízení jen takové prostředky, které daňové subjekty co možná nejméně zatěžují, i zcela odpovídající zákonu (§ 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků).

Konečně pokud jde o namítané nesprávné posouzení právní otázky, uvážil zdejší soud o této námitce následovně. Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak tento byl nesprávně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Rozhodující ve věci samé je posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy, zda stěžovatel splnil podmínky pro uplatnění výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro posuzovaná období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), zda mu takový výdaj vznikl a zda v souladu s § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokázal, že je tvrzeným způsobem vynaložil. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů~~,~~ výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. V případě stěžovatele však nebylo uskutečnění výdajů prokázáno; předložené důkazní prostředky vyhodnocené v souvislosti s ostatními provedenými důkazy, které provedl správce daně v souladu s § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků a § 31 odst. 4 citovaného zákona, neobstály a jinými důkazy stěžovatel svá tvrzení neprokázal. Ne každý výdaj poplatníkem uplatněný musí obstát jako výdaj daňově uznatelný. Na jednu stranu neobstojí výdaj, který poplatník sice prokáže, nebude však mít souvislost s jeho podnikatelskou činností, na druhou stranu se může jednat o výdaj, který s podnikáním sám o sobě souviset může, poplatník však neprokáže, že jej skutečně vynaložil. Právě podmínka skutečného vynaložení zpochybněných výdajů nebyla stěžovatelem prokázána.

Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Z rozhodnutí správních orgánů založených v soudním spisu, jakož i ze žalob samotných, je zřejmé, že stěžovateli bylo v rámci správního řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazy navrhované k jeho tvrzením. Stejně tak jsou zřejmé důkazy, které byly provedeny za účelem prokázání skutkového stavu, jejich hodnocení a právní závěry na jejich základě přijaté. Ve věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování; způsob, jakým správní orgány a posléze krajský soud zhodnotily výsledky provedeného dokazování a jeho zákonnost, má oporu ve spisu a je výsledkem logického uvažov~~aá~~ní opřeného o řádně získané důkazy, jež byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém celku, a tvoří dostatečnou oporu skutkovému stavu tak, jak byl zjištěn správními orgány a následně krajským soudem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani ze soudního spisu nevyplynulo, že by mu nějaké náklady řízení v souvislosti s řízením o kasačních stížnostech vznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

~~u~~

V Brně dne 27. června 2007

Protokol o hlasování

Nejvyšší správní soud v Brně

Stěžovatel: Vlastimil Bavlnka, bytem v Olomoučanech 208, zastoupený Mgr. Jaroslavem Marténkem, advokátem se sídlem v Brně, Slovákova 11

za účasti Finančního ředitelství v Brně, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4,

ve věci: v řízení o kasačních stížnostech podaných proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 48/2005 - 45, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2006, č. j. 30 Ca 49/2005 - 56 a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 50/2005 - 46,

předseda senátu: JUDr. Radan Malík
JUDr. Barbara Pořízková
Mgr. Daniela Zemanová

zapisovatelka: dle ustanovení § 32 odst. 1 jednacího řádu Nejvyššího správního soudu vyhotovil Protokol o hlasování pověřený člen senátu

R o z s u d e k :

I. Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

výsledek hlasování: jednomyslně

předseda senátu: soudkyně:

Protokol vyhotovila: JUDr. Barbara Pořízková

Nejvyšší správní soud:

EVIDENČNÍ LIST JUDIKATURY

(Příloha ke Směrnici č. 5/2005)

A.

☐	**Právní názor nebyl dosud zaujat nebo není v databázi judikatury k dnešnímu dni evidován.**
	Návrh právní věty viz druhá strana
☐	Považuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.
☐	Nepovažuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

B.

☐	**Právní názor byl již zaujat shodně jiným než Nejvyšším správním soudem a je v databázi evidován.**
☐	**Právní názor byl již zaujat odchylně jiným než Nejvyšším správním soudem a je v databázi evidován.**
	Identifikace prejudikatury:
☐	Navrhuji právní větu převzít.
☐	Navrhuji novou právní větu – viz druhá strana.
☐	Považuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.
☐	Nepovažuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

C.

X	**Právní názor byl již zaujat Nejvyšším správním soudem, je evidován v databázi a neshledala jsem důvod jej zařazovat do databáze s novou právní větou.**
	rozsudek č. j. 5 Afs 40/2005

D.

☐	**Právní názor byl Nejvyšším správním soudem již zaujat a je evidován v databázi, ale považuji za**

	~~**vhodné zařadit jej do databáze s novou právní větou.**~~
	~~Identifikace prejudikatury:~~
	~~Návrh právní věty viz druhá strana.~~
	~~Považuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.~~
	~~Nepovažuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.~~

~~**Dne 27. 6. 2007**~~ ~~**Soudkyně:**~~